

El signe dels temps i l'independentisme

«D'Hongria a Polònia, del Brasil a Itàlia, es multipliquen els governs que juguen la carta del populisme»

Part del moviment independentista, des de les bases i no tant des de la bases, confia sovint en una futura intervenció internacional per desbloquejar el procés català. En aquest escenari, una eventual -i previsible- condemna exemplar del Suprem contra els presos polítics catalans vindria a ser la penúltima gota que fa vessar el got, i representaria definitivament Espanya com un estat autoritari i sense garanties democràtiques.

El problema és que això no garanteix necessàriament no ja cap intervenció a alt nivell diplomàtic, sinó tampoc cap pressió seriosa de l'opinió pública. I que els temps no bufen gaire a favor dels interessos del sobiranisme català en aquest sentit.

D'Hongria a Polònia, del Brasil a Itàlia, es multipliquen els governs que juguen la carta del populisme, que festegen amb l'autoritarisme o que, directament, el practiquen. Els resultats de les eleccions *midterm* als EUA en realitat enforteixen Trump, que ha millorat els pronòstics. S'hi sumen democràcies purament nominals -celebren eleccions, encara-, però convertides en la pràctica en règims personalistes, com la Turquia d'Erdogan o la Rússia de Putin.

Es multipliquen sense una oposició decidida de les democràcies liberals, més enllà de declaracions simbòliques, d'alguna estirada d'orelles per part de la UE i, a tot estirar, de sancions comercials que no les fan trontollar. Els mercats, amants de l'ordre, tampoc no sancionen aquests governs, i el parquet de Sao Paulo va celebrar efusivament la victòria de Bolsonaro. I règims obertament autoritaris però pròspers i funcionals, com la Xina, són vistos més com un model de futur que com una anomalia pel poder econòmic.

En comparació amb tots aquests països, Espanya segueix sent una democràcia plena. De fet, en aquesta categoria l'inclou el darrer Índex de Democràcia de *The Economist* (https://www.eiu.com/public/topical_report.aspx?campaignid=DemocracyIndex2017) . Tot i que en la banda baixa: el 19 en una llista de 19.

La repressió de l'independentisme, les amenaces a la llibertat d'expressió, les rebel·lions i sedicions que no són ni delictes al cor d'Europa, poden augmentar els dubtes sobre les garanties democràtiques a l'Estat. Però, tant com per provocar una intervenció -de qualsevol tipus- europea? Tant com per motivar una acció decisiva d'una opinió pública democràtica amb cada cop més fronts oberts?

La paradoxa és que, a la vegada, l'independentisme faria malament de deixar de jugar a fons la carta de la democràcia radical. Poques altres opcions queden amb un equilibri de forces que no permet culminar el procés amb la pròpia força interna. O amb la voluntat de no intentar-ho.